

Н. С. Рубльова

Любачівський Мирослав-Іван

ЛЮБАЧІВСЬКИЙ Мирослав-Іван (24. 06. 1914, м. Долина, нині Івано-Фр. обл. - 14. 12. 2000, Львів) - церковний діяч УГКЦ. Кардинал (1985), глава УГКЦ, Верхов. архієпископ Львова (1984-2000). Доктор теології (1941), професор (1971). Закін. гімназію в м. Стрий (нині Львів. обл.) і 1934 вступив до Львів. богослов. академії. 1937 здобув право на продовження богослов. студій у міжнар. колегіумі Канізіанум при Університеті Іннсбрука (Австрія). Ієрей. свячення отримав 21 вересня 1938 у Львові від митрополита Андрея Шептицького. 1941 захистив дис. з теології у м. Сьйон (Швейцарія), куди переїхав на поч. 2-ї світової війни разом з Університетом Іннсбрука. Здобув у Римі ліценціати: з біблістики - у Папському біблій. інституті (1944), з філософії - у Григоріан. університеті (1947), з медицини - в Італ. королів. університеті (1947). У 1946 комуніст. режим СРСР домігся підпорядкування усіх легал. структур УГКЦ, що діяли в УРСР, юрисдикції РПЦ і посилив репресії проти греко-католич. духовенства (див. Львівський собор 1946). У 1947 Л. виїхав до США. Був секр. архієпископа у Комітеті укр. емігрантів-католиків у м. Філадельфія (шт. Пенсильванія); від 1949 - парох церкви св. Петра і Павла у м. Клівленд (шт. Огайо); від 1968 - духівник Укр. католич. семінарії св. Йосафата у Вашингтоні, згодом - душпастир у містах Манассас і Річмонд (шт. Вірджинія). 1971 став проф. Академії св. Василія у Філадельфії, 1977 - духов. дир. семінарії св. Василія у м. Стемфорд (шт. Коннектикут). У квітні 1978 папа Павло VI надав Л. титул почес. прелата, 13

вересня 1979 його номінов. архієпископом і митрополитом Філадельфійським 2 листопада 1979 у Сикстин. капелі собору св. Петра (Ватикан) Л. отримав від папи Івана-Павла II за участі глави УГКЦ Йосифа Сліпого та митрополита М. Германюка хіротонію єпископа і став першим владикою УГКЦ, якого висвятив рим. понтифік. 27 березня 1980 признач. єпископом-пом. Йосифа Сліпого з правом успадкування престолу Верхов. архієпископа Львова, після його смерті очолив УГКЦ. 25 травня 1985 Л. надано кардинал. гідність із титулом настоятеля збудованої Йосифом Сліпим церкви св. Софії у Римі. 1985 відвідав структури УГКЦ у Аргентині, Бразилії та Югославії, 1986 - в Австралії і Канаді. Домагаючись легалізації УГКЦ в УРСР, 4 серпня 1987 організував зустріч папи Івана-Павла II з делегацією деяких єпископів, духовенства і віруючих греко-католиків з УРСР, під час якої останні оголосили про свій вихід з підпілля. Керував підготовкою УГКЦ до 1000-літнього ювілею хрещення України-Руси, з нагоди якого 1988 проведено урочистості у Ватикані та світ. катол. спільноті. За правління Л. греко-католикам з УРСР повернуто кафедрал. собор св. Юра у Львові (1990). 30 березня 1991 він прибув в УРСР і, оселившись у митрополичих палатах на Святоюр. горі у Львові, керував процесом відродження УГКЦ. Після проголошення Україною незалежності провів у Львові синод єпископів УГКЦ (травень 1992), здійснив перенесення останків Йосифа Сліпого з Риму до Львова й урочисте перепоховання їх у соборі св. Юра (серпень 1993). Займався відновленням і розвитком структур УГКЦ, створив 4 нові єпархії. Висвятив сотні священників, сприяв відновленню діяльності духов. навч. закладів, насамперед Львів. богослов. академії (розпочала роботу 1994; нині - Український католицький університет). Дбав про налагодження зв'язків УГКЦ з органами влади й громадськістю, співпрацю з мирянами, врегулювання відносин із православ'ям та ін. конфесіями. Безуспішно намагався вирішити проблему надання УГКЦ статусу патріархату, натомість 1995 отримав дозвіл на поширення юрисдикції своєї Церкви по тер. всієї України. Через погіршення стану здоров'я у тому ж році відійшов від упр. УГКЦ. Похов. у соборі св. Юра. У різні роки написав і оприлюднив багато наук. статей з історії греко-католич. Церкви, пастир. листів, звернень і проповідей, підручників з теології і літургіки зробив кілька перекладів. Ім'ям Л. названо вулиці у рідному місті (2014 також встановлено перший у світі пам'ятник Л.) та Івано-Франківську, від 2012 у Долині проводять щоріч. фестиваль духов. музики «З піснею до Бога» його іменем.

Основні праці

Вірую в єдиного Бога: Проповіді і розважання. Торонто, 1978; Проповіді. Рим, 1984. Т. 1; 1990. Т. 2; Чи справді було хрищення Росії 988 року? Рим; Мюнхен, 1986; The Russia Orthodox Church an Instrument of Moscow's Im-

perialism // The Millenium of Ukrainian. New York, 1988.

Рекомендована література

- 1. Патріарх Любачівський. Л., 1991;**
- 2. Сапеляк А. Київська церква на Слов'янському Сході: Канонічно-екуменічний аспект. Буенос-Айрес; Л., 1999;**
- 3. Бендик М. Еклезіологія патріарха Мирослава Івана (Любачівського) // Богословія. 2001. Т. 65.**

Бібліографічний опис:

Любачівський Мирослав-Іван / Н. С. Рубльова // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. - К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2017. - Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-59770>. - Останнє поновлення : 1 січ. 2023.

2001-2024 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).